

4000 novih delovnih mest

Sestavljena organizacija združenega dela Iskra ima tudi v šišenski občini številne tovarne, predvsem na kompleksu v Stegnah, na Pržanu, v Spodnji Šiški, Vižmarjah in drugod in te Iskrine TOZD predstavljajo pomemben delež v šišenskem gospodarstvu. Zato je vsakakor zanimivo, kako se bo ta velika organizacija razvijala v bodoče, kakšni so njeni načrti. To je bil najpomembnejši del sestanka sekretarjev osnovnih organizacij ZK, individualnih poslovnih organov TOZD in DO in predsednikov delavskih svetov s predstavniki šišenskega družbenopolitičnega življenja. Iskra v svojem načrtu srednjeročnega razvoja predvideva kar 6 milijard (novih) dinarjev investicij, od tega kar tretjino ali 2 milijardi dinarjev na področju šišenske občine. Z novimi investicijami bo odprtih tudi 3.500 do 4.000 novih delovnih mest. Iskra je zainteresirana, da svoje objekte gradi v industrijski coni v Stegnah, kjer ima že sedaj svoje tovarne, saj bi s koncentriranjem svoje proizvodnje rešila probleme transporta izdelkov med tovarnami, hkrati pa bi lahko ugodneje rešila tudi vprašanja družbenega standarda. V Stegnah naj bi zrastle tudi poslovna stavba Iskre.

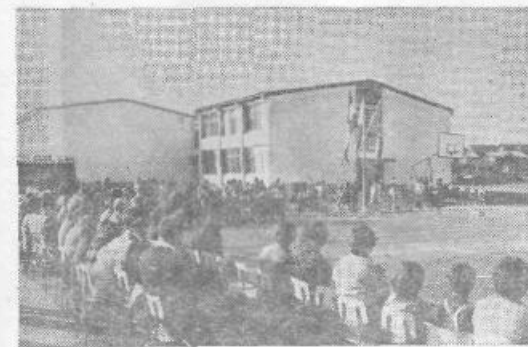
Seveda pa bo ob vsem tem treba razrešiti tudi nekatere žgoče probleme in občinski organi bodo morali pri tem pokazati veliko merilo razumevanja. Tako bo Iskra treba zagotoviti dovolj velik prostor za gradnjo novih objektov, treba bo rešiti problem prevozov delavcev na delo in rešiti še nekatera druga vprašanja.

Vsekakor je bil ta sestanek izredno koristen, saj so na njem izmenjali informacije, ki bodo v mnogočem pripomogle, da bodo tako Iskraši kot občinski organi lažje uresničevali zastavljene cilje in naloge.

F. Kmetič

PRIZIDEK PRI ŠOLI V VODICAH

Vodilski šolarji so konec septembra dobili še en pomemben objekt, ki bo pripomogel k njihovim boljšim delovnim pogojem. Dobili so namreč prizidek k šoli s štirimi specialnimi učilnicami. V osnovni šoli Franca Marna so tako rešili prostorske probleme, saj so pred letom dni dobili tudi sodobno telovadnico, večnamenski prostor in šolsko kuhinjo in tako je sedaj šola, ki so jo zgradili leta 1963, dobila popolnoma novo podobo. Ob šoli so sedaj tudi urejene rekreativne površine z veliko asfaltno ploščadjo za razne igre.

Slovesnosti ob otvoritvi prizidka k šoli, ki je bila v petek, 29. septembra, so se poleg številnih krajanov udeležili tudi vsi vodilni občinski družbenopolitični delavci. Ob tem velja tudi povedati, da sta bili tako prva kot druga faza prizidka k osnovni šoli Vodiče zgrajeni iz sredstev samoprispjevka ljubljanskih občin za izgradnjo šol, vrtcev, zdravstvenih domov in domov za starejše občane. (Foto: F. Kmetič)

ODMEVI

Še enkrat:

Krokodil bo, če bo denar

Ko sem v septembrski številki Javne tribune, glasila SZDL občine Ljubljana-Šiška, zagledal članek z naslovom »Akvarij, šišenska posebnost — Krokodil bo, če bo denar...« izpod peresa Franceta Kmetiča, sem se takoj z veseljem lotil branja, saj me kot akvarista zanima vse v zvezi z akvaristiko.

Toda, bolj ko sem se bližal koncu zapiska v obliki intervjuja, bolj sta se v meni kopičila jeza in ogorčenje. Vsak akvarist, ki ima do življenja v vodi naraven in znanstven odnos, je lahko upravičeno zaskrbljen, saj so izjave Antona Kresala, lastnika in upravnika akvarija z imenom »Kulturno znanstveni laboratorij Antona Kresala«, neresnične, nestrokovne, neznanstvene in kot posledica vsega tega neodgovorne.

Pa naj raje spregovorijo dejstva, ki jih bom navedel ob konkretnih primerih iz omenjenega članka.

Kresal pravi, da ima v svojih akvarijih 350 vrst rib in 250 vrst rastlin, da imajo največji svetovni akvarij po nekaj sto tisoč vrst rib, da je njegov akvarij bogatejši od marijorskakega, da ima nekaj redkih rib — afriško ščuko, progaste sumiče, indijske sumiče in prave diskuse.

Le od kod so se v zapis prikrdale ogromne številke, ki se jih ne bi sramoval noben svetovno znan akvarij. V najboljšem primeru sem pri Kresalu našel 60 vrst rib in največ 30 vrst rastlin. Torej se podatki niti najmanj ne ujemajo z realnim stanjem. Tudi trditve o nekaj sto tisoč vrstah razstavljenih rib v največjih akvarijih nas spravlja v smeh. Naj-sodobnejša akvaristična literatura namreč navaja naslednje podatke: po knjigi Das Süßwasser. Aquarium (Stuttgart 1977) živi na našem planetu okrog 25.000 vrst rib, v delu Aquarium Plants (TFH Publications) pa je obdelanih okoli 500 vrst akvarijskih rastlin.

Posebne cvetke pa so imena rib, ki jih je Kresal navedel v pogovoru. Navkljub prizadevanju, da bi jih našel v naši strokovni literaturi, mi to ni uspelo. Še dobro, da ni navedel imen, ki jih tako »strokovno« lepi na akvarije. Naj navedem le nekatere: črna acara za vrsto Cichlasoma octofasciatum, pravilno slovensko — biserni ostržnik, bela acara za vrsto Cichlasoma nigrofasciatum, slovensko — zebasti ostržnik, ki sploh ne sodita v rod Aequidens, slovensko akare. V oči nas zbode tudi napis kuly za trnooko, rod Acanthophthalmus. Očitno je, da je bil v tem primeru zaman trud redkih naših piscev, ki so napisali nekaj knjig o akvaristiki, v katerih so navedli in opisali mnogo vrst rib in jih ustrezno slovensko poimenovali.

Problem je v tem, da ta akvarij kot edini ogledni akvarij v Ljubljani posredno predstavlja tudi nivo naše akvaristike in to samo prek enega človeka ter njegovega znanja (in neznanja). Prav gotovo pa je raven slovenske akvaristike mnogo višja, toda ljudje, ki jo dvigajo, nimajo ustreznih sredstev in družbenega priznanja, tako da kljub svojim pozitivnim težnjam ne dosegajo zaželenih rezultatov. Iz vsega tega izhaja objektivna omenjena prek ustreznih institucij preveriti strokovnost vseh, ki se ukvarjajo z akvaristiko v širšem merilu in z dobljenimi rezultati oblikovati neko optimalno pot razvoja v skladu z družbenimi zahtevami in potrebami, ki pa so gotovo zelo daleč od stihijske privatizacije.

Upam, da bo v tem procesu odigralo pomembno vlogo ponovno ustanovljeno Društvo akvaristov Ljubljana, katerega član sem tudi sam. Tudi na Inštitutu za biologijo na

Filozofski fakulteti je dosti sposobnih strokovnjakov, ki se resno in znanstveno lotevajo zahtevnih problemov iz vodne biologije, pa pri svojem delu nimajo ustrezne stimulacije in podpore.

Upam, da sem s tem kritičnim zapisom (objavili smo ga v nekoliko skrajšani obliki — op. uredništva) vsaj delno osvetlil nekatere probleme o teh vprašanjih. Besedo torej prepuščam drugim, vsekakor pa ima prednost Anton Kresal.

Štefan Hren

OB ROBU

Jezik

V pripravih na svoje kongrese so sindikati zahtevali, naj bi poročil ter tudi načrtoval za prihodnje delo ne pisali na dolgo in široko, dolgovozno.

Tak poziv je vsekakor dobrodošel. Ne le za sindikate, upoštevati bi ga moral še kdo drug. Navsezadnje — če se ozremo malce naokrog — skuša celo sestankar v krajevni skupnosti v svojem poročilu naštet kar vse, kar ve in je slišal o našem povojnem razvoju, bližnji in daljni zgodovini, obvezno navede nekaj ustave, ščepec zakona o združenem delu in ustrezni del iz dokumentov partijskih kongresov. Potem navadno za probleme, zaradi katerih je bil sestanek sklican, seveda včasih celo zmanjka časa...

Zakaj se pravzaprav ljudje bojijo kratkega in jasnega izražanja. Mnogi skušajo z učenimi formulacijami dokazati »politično pismenost«, kar niti ni tako zelo moteče, če imajo resnično kaj dokazovati. Huje je seveda takrat, ko se iz vsega skupaj izcimí kaj prav nasprotnega od »politične pismenosti« ...

Prav nič čudnega torej ni, če takšno pisano ali govorno besedičenje naleti na odpor pri delavcih. Ne zato, ker ga morda ne bi razumeli: večina delavcev navsezadnje vendarle pozna jezik zakona o združenem delu, vsaj v vsebinskih obrisih, s katerimi se vsak dan srečuje v samoupravi. Delavci se takšnega jezika ne bojijo, vendar ga ne marajo — predvsem ne marajo njegove zlorabe, katere najpogostejša oblika je papirnata vojna, od katere je več škode kot koristi...

Akciji socialistične zveze, ki je spet obudila prizadevanja za boljši jezik na sploh, se je torej pridružila tudi omenjena pobuda sindikatov.

Upajmo, da bo rodila sadove...

D. Tomažič